

ELŐSZÓ.

Mit előszó gyanánt írnom kellene, az már mind a főnebbi ajánlásban foglaltatik, kivéve azt, mi ezen-
nel következik. Sok szúnyogom van már fogva és
papirra tapasztva, s azt már csak meglehetősen tu-
dom, hogy ezek mit fognak tapasztalni és énekelni;
mivel azonban igen sok még a szúnyog hazánk min-
den részében, főkép mióta az első gözhajó a szűz
Tisza hullámmosta vidékéről is fölzavará őket füstös
csókjaival, nagyon természetes, hogy még sok szú-
nyogot fogandok, s aztán nem az én hibám lesz, ha
ezek nemcsak emberekről, hanem állatokról is éne-
kelni fognak, miután elhagyatott vidékeiken embert
és tornyot talán nem is láthattak soha. Egyébiránt
pedig valljuk meg őszintén, nem közelitnek é nap-
jainkban emberek és állatok egymáshoz annyira, hogy
sokszor nemcsak valamelly tapasztalatlan falusi szú-
nyog, hanem a legfurfangosabb városi ember is alig
tudja őket egymástól megkülönböztetni, melly meg-

különböztetést nem is igen tartják az emberek lényegesnek, mert hiszen ki nem tudja, hogy még a legműveltebbek közt is sokan találkoznak, kik magokat egyenesen és nyíltan arszlánoknak nevezgetik, és szinte kevélykednek abban, hogy állatokká lettek, ámbár füleikről mindjárt meg lehet ismerni, hogy ők bizony nem arszlánok.

De tekintsünk csak kissé körül, hogy a főnebbi állítást ezen sajátyszerű közelítésről egészen igazolva láthassuk. Némellyek a kutyák s lovak érdemes fajából annyira ki vannak mindenféle mesterségre, sőt művészi fogásra tanítva, hogy sok embert valóban megszégyenítnek, míg viszont nem ritkán találkozunk emberekkel, kik tíz s több évig ronták a tanuló terem levegőjét — s mégsem méltók bocskorszíját megoldani sok lónak, ha ezen utóbbiaknak sokkal jobb dolguk nem volna, hogysem bocskorban járni kényszerülnének. Sok madár beszélni is megtanul, és pedig mindig azon emberek nyelvét tanulja meg, kik közt tartózkodik, míg sok ember nem tud beszélni, midőn szólnia kellene, sokan pedig idegen nyelvvél rontják a levegőt. Igen, mondja erre talán valamely lágyszivű emberbarát, de a madár nem tudja ám, mit beszél! Igaz, de boldog isten, hány emberrel találkozunk mindennap, kik szinte nem tudják, mit beszélnek! De lássuk tovább a roppant hasonlatot állatok és emberek közt. Valamennyi kutya közt az agár legkevesebbet ugat, és mégis — ő fogja el

a nyulat, s az emberek közt is az jut leggyorsabban célhoz, ki legtöbbet tud hallgatni; a róka ravasznak mondatik, pedig váltógyakorlatot, vagy üzletet nem folytat; a farkas megfojtja az ártatlan bárányt, hát az emberek körmei közt hány ártatlan embertárs vérzik el; a szamár legtöbb terhet visel s csak kóróval él, és az emberek közt is azoknak van legnyomorubb sorsuk, kik legtöbbet dolgoznak; a patkány farkát hordóba mártja, azután végig nyalja és így jóllakik borral, az emberek pedig e helyett címeiket használják, miknek segítségével sok élvezethez és jogbitorláshoz jutnak; a majom szeretetből agyon nyomja kölykét, hát ember mennyi okozza szellemi halálát gyermekének, oktalan s bálványozó szeretet által! A csalogány csak tavaszkor énekel, a színházi énekesnők is csak akkor, midőn kedvök van; a szarvas nem látja szarvait, habár ölnyi nagyságuk is valamint az emberek sem, kik ezen kitűnő díszjelt viselik.

De elég, ezekből is átlátni méltóztatik a nyájas olvasó, mikép az állatokat és embereket egymástól elválasztó vonal annyira össze van olvadva, hogy bizony nem lesz csoda, ha a tapasztalatlan szűnyogok őket néha néha összevegyítendik. —
